

Arrest

nr. 296 296 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 27 april 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 25 mei 2023 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname van verzoeker aan de Kroatische overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Het in punt 1.3. bedoelde verzoek tot terugname werd niet binnen de door artikel 25(1) van de Dublin III-verordening gestelde termijn van twee weken beantwoord, waardoor Kroatië op 9 juni 2023 overeenkomstig artikel 25(2) van deze Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 12 juni 2023 werden de Kroatische overheden hiervan in kennis gesteld.

1.5. Verweerder trof op 29 juni 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze bijlage is de thans betreden akte, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [R.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [R.D.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 15.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 604/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 27.04.2023.

Op 22.05.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder stelde hij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet in september 2021. Hij reisde via Pakistan naar Iran, waar hij acht maanden verbleef. Vervolgens reisde hij naar Turkije. Vijf maanden later reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na tien dagen bereikte hij de Servische grens. Hij verbleef een tijdje in een kamp in Servië, waarna hij naar Bosnië reisde. Na een tijdje in een kamp in Bosnië te hebben verbleven, reisde hij naar Kroatië. De betrokkene stelde dat hij er door de politie werd gedwongen om zijn vingerafdrukken af te staan, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Na vijf dagen reisde hij via Slovenië naar Italië. Hij verbleef vijftien dagen in Italië, waarna hij via Zwitserland naar Frankrijk reisde. Hij verbleef er vijf dagen op straat, waarna hij op 14.05.2023 naar België kwam.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Op 25.05.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 gestelde termijn van twee weken

beantwoord, waaruit volgt dat Kroatië met toepassing van artikel 25(2) op 09.06.2023 de verantwoordelijke lidstaat werd. De Kroatische instanties werden hiervan op 12.06.2023 in kennis gesteld. We merken op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Kroatië toekomt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermings-verzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan

te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat hij had gehoord dat België een goed land is en de mensen er lief en vriendelijk zijn. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de behandeling in Kroatië volgens hem slecht is. Hij verklaarde dat hij een nacht in een politiebureau verbleef, waar hij geen eten of water kreeg. Hij verklaarde dat het er niet menselijk was.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij door de politie werd gedwongen om zijn vingerafdrukken af te staan, maar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië en dat er geen tolk aanwezig was om het moment dat zijn vingerafdrukken werden genomen. We merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat de betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU. In het AIDA-rapport wordt verduidelijkt dat de aanwezigheid van een tolk vereist is bij het gehoor als de betrokkene de taal waarin de procedure wordt gevoerd, niet begrijpt. Er wordt verduidelijkt dat de tolk betrouwbaar, onpartijdig en correct en accuraat moet tolken en de vertrouwelijkheid van persoonsgegevens moet respecteren. Volgens het AIDA-rapport wordt hulp ingeroepen van andere lidstaten indien er voor een specifieke taal geen tolk wordt gevonden (pagina 41). We erkennen dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen op het gebied van vertolking, maar op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat daarom van een overdracht dient te worden afgezien.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij had gehoord dat België een goed land is en de mensen er lief en vriendelijk zijn, merken we allereerst op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van

Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Kroatië slecht behandeld is geweest, dat hij een nacht in een politiebureau verbleef waar hij kreeg geen eten of water kreeg en het niet menselijk was, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de lidstaat instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Kroatische instanties stemden op 09.06.2023 via een stilzwijgend akkoord in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst".

Kroatië heeft via een stilzwijgend akkoord de verantwoordelijkheid aanvaard voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dit betekent dat er in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Kroatië opnieuw toegang krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. Zijn verzoek zal door de Kroatische instanties inhoudelijk onderzocht worden en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aange-wezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ("Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations", pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ("Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply", pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ("Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...", pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij gewond was aan zijn rechterhand. Tijdens het gehoor stelde hij gezond te zijn en geen medicijnen te nemen. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn

fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

"SCHENDING VAN DE DUBLINVERORDENING 604/2013 EN VAN ART 51 EN 62 VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN ART 4 HANDVEST, ART 2 EN 3 VAN DE WET VAN 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING IN BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 3, 6 EN 8 VAN HET EVRM IN SAMENHANG MET DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT, HET PRINCIPE VAN EEN BEHOORLIJKE ADMINISTRATIF EN SCHENDING VAN DE APPRECIATIEBEVOEGDHEID".

Hij betoogt als volgt:

"Verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan en diende op datum van 15.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in in ons land.

Een Dublinprocedure werd opgestart aangezien vingerafdrakenonderzoek leidde tot een Eurodac-hit.

Verzoekende partij zou reeds eerder een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Kroatië op 27.04.2023.

Op 22.05.2023 werd verzoeker gehoord door de DVZ.

Op 25.05.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties.

Er kwam geen reactie binnen de daartoe voorziene termijn van twee weken, zodat er van uit wordt gegaan dat Kroatië stilzwijgend heeft ingestemd.

De verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asiëldossier van verzoeker zou aldus rusten bij Kroatië.

Op datum van 30.06.2023 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) genomen en betekend aan verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij de schorsing en de vernietiging vraagt.

Het is zo dat de beroepsprocedure tegen een bijlage 26quater niet schorsend is.

De kans bestaat dat de overdracht zal plaatsvinden vooraleer er een beslissing is n.a.v. het ingediende beroep.

Verder in huidig verzoekschrift zal men lezen dat er in Kroatië geen volledig en gedegen onderzoek naar de asielmotieven van verzoeker zal worden gevoerd.

Hetgeen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt in hoofde van verzoekende partij.

In de bestreden beslissing lezen we wat de bedoeling is van de Dublinverordening, namelijk het niet vrij kunnen kiezen van een lidstaat waar men een asielprocedure wil opstarten, de persoonlijke appreciatie of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven, speelt niet mee.

Zo heeft verzoeker immers verklaard dat hij naar België is afgereisd omdat hij heeft gehoord dat België een goed land is met vriendelijke mensen terwijl hij in Kroatië slechts werd behandeld.

Maar, een aantal criteria in de verordening opgenomen, bepaalt dewelke de verantwoordelijke lidstaat is.

Volgens deze criteria is Kroatië de verantwoordelijke lidstaat, aangezien vingerafdrukken werden afgenomen in Kroatië en verzoekende partij aldaar een asielaanvraag zou hebben ingediend.

Echter, kan een lidstaat er voor kiezen de soevereiniteitsclausule toe te passen en toch de beslissing nemen het asieldossier zelf te behandelen, ook al is een andere lidstaat verantwoordelijk en akkoord met de terugname.

In de bestreden beslissing leest men dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève en dat er van wordt uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement en andere verdragsverplichtingen uit deze Conventie en het EVRM wel zal naleven.

Doch kan hier niet zomaar van uit worden gegaan, zoals het EHRM en het Hof van Justitie reeds stelden : het interstatelijk vertrouwensbeginse! is weerlegbaar.

M.a.w. er moet worden nagegaan of verzoekende partij bij overdracht naar Kroatië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of Artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ hiernaar een onderzoek is begonnen, maar niet kennelijk niet grondig heeft uitgevoerd.

DVZ gaat er van uit dat verzoeker na overdracht opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat zou wensen :

“Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verzoeker stelde echter dat hij geen weet heeft van het feit dat hij in Kroatië een asielverzoek zou hebben ingediend. Er was alleszins geen tolk aanwezig op het moment dat zijn vingerafdrukken werden genomen.

Het is niet onderzocht, en dus niet zeker, in welke stand van de procedure verzoeker terecht zal komen na overdracht en ‘hervatting’ van zijn asielprocedure in Kroatië.

Zal verzoeker de procedure kunnen verderzetten en zal deze beschouwd en behandeld worden als een eerste verzoek waarbij de mogelijkheid bestaat dat verzoeker reeds in een beroepsprocedure terecht komt omdattijdens zijn afwezigheid reeds een weigeringsbeslissing werd genomen?

Het is ook mogelijk dat na overdracht het asielverzoek zal worden beschouwd als een tweede (volgend) verzoek waarbij verzoeker nieuwe elementen zal moeten aanvoeren, omdat door zijn afwezigheid het dossier (negatief) werd afgesloten.

In deze twee gevallen kan men niet spreken van een ‘volledig’ onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming zoals wel werd geponeerd in de bestreden beslissing.

DVZ verwijst in de bestreden beslissing zelf naar het recentste AIDA - rapport betreffende Kroatië om de genomen beslissing te ondersteunen.

Doch is met een aantal essentiële opmerkingen in het Aida-rapport geen rekening gehouden.

Verzoeker heeft te kampen met heel veel stress door de onzekere situatie waarin hij zich bevindt.

Volgens DVZ stelt het AIDA-rapport dat de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië voor verzoeker wettelijk gewaarborgd is.

Echter leest men op pg. 48 en 57 van het rapport dat :

“Mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants”.

In Kroatië zal verzoeker alleszins geen psychologische begeleiding kunnen verkrijgen.

DVZ kan dus niet zonder meer stellen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voor-zieningen (waarin begrepen psychologische begeleiding) in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België zijn, terwijl het AIDA -rapport net aantoont dat verzoeker in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Het allerbelangrijkste gebrek in de asielprocedure in Kroatië, volgens het AIDA - rapport, wordt eveneens door DVZ afgedaan als een futiliteit.

Op pg. 36-37 van het rapport lezen we dat er in Kroatië geen beëdigde vertalers zijn en vaak zijn de vertalers niet vlot Kroatisch sprekend.

Er werden verschillende klachten genoteerd.

Zo is er vaak geen vertaler die de zelfde taal spreekt als de verzoeker. Zo wordt er bijvoorbeeld een tolk Dari opgeroepen terwijl er een tolk Farsi nodig was, wordt er in het Engels of Frans getolkt terwijl dit niet de moedertaal is van de verzoeker, etc.

De vraag is hoe er in Kroatië een ‘gedegen’ onderzoek naar de asielmotieven van verzoeker mogelijk is en er aan correcte feitenvinding kan worden gedaan, als er geen beëdigde tolken, of zelfs überhaupt, geen dezelfde taal sprekende tolk beschikbaar is om te vertalen wat verzoeker zegt?

Het feit dat verzoeker een asielaanvraag in Kroatië blijkt te hebben ingediend zonder dat hij het wist, omdat er geen tolk aanwezig was, zegt genoeg.

DVZ kan dus niet in de bestreden beslissing poneren dat alles er op wijst dat verzoeker in Kroatië een volledig en gedegen onderzoek te wachten staat.

Het tegendeel is immers waar.”

2.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van “het principe van een behoorlijke administratie”, duidt hij niet welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van de Dublin III-verordening, laat verzoeker na te specificeren welke bepaling van deze verordening hij geschonden acht.

De Raad leest tot slot nergens concreet in het verzoekschrift op welke wijze artikel 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de artikelen 6 en 8 van het EVRM werden geschonden door de bestreden akte.

Deze onderdelen van het enig middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. In de bestreden akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25(2) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat ze een motivering in feite,

met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Kroatische overheden toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 27 april 2023 internationale bescherming in Kroatië vroeg, de Kroatische instanties stilzwijgend instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet blijkt dat een overdracht van verzoeker aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), waarbij wordt ingegaan op de door verzoeker tijdens zijn Dublininterview aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden akte onderbouwen, kunnen hier op eenvoudige wijze in worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt ze hem niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet werd geschonden door verweerder dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden akte kent, vermits hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dan ook niet.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd om na te gaan of hij bij overdracht naar Kroatië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

2.6. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwens-beginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon

die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

2.7. Gelet op wat in de bestreden akte kan worden gelezen, kan verweerder bezwaarlijk worden verweten geen grondig onderzoek gevoerd te hebben naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Zij steunde zich bij haar beoordeling in hoofdzaak op *“het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tučkorić, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022)”*. Hiervan wordt in de bestreden akte de hyperlink verstrekt en een papieren exemplaar bevindt zich in het administratief dossier.

2.8. Verzoeker is echter van oordeel dat verweerder volgende zaken onvoldoende heeft onderzocht:

1. Hij heeft niet onderzocht in welke fase van de asielpcedure verzoeker zal terechtkomen in Kroatië. Verzoeker herinnert er in eerste instantie aan dat hij aan verweerder heeft meegedeeld *“geen weet”* te hebben van het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Kroatië. Verzoeker stelt zich vervolgens de vraag of hij in de fase van de verderzetting van het eerste verzoek zal zitten (1), waarbij hij mogelijk in een beroepsprocedure (2) terechtkomt omdat er in zijn afwezigheid reeds een weigeringsbeslissing werd genomen dan wel of zijn verzoek zal worden beschouwd als een volgend verzoek (3) waarbij hij nieuwe elementen zal moeten voorleggen; in de gevallen (2) en (3) kan er volgens verzoeker niet worden gesproken van een volledig onderzoek van zijn beschermingsverzoek zoals de bestreden akte nochtans stelt.

2. Met een aantal *“essentiële opmerkingen”* vermeld *“in het recentste AIDA rapport”* over Kroatië werd volgens verzoeker geen rekening gehouden, met name:

a) dat mentale gezondheidszorg voor Dublinterugkeerders ontbreekt waaruit verzoeker besluit dat hij er geen psychologische begeleiding zal krijgen;

b) dat er geen beëdigde vertalers beschikbaar zijn en dat de vertalers vaak het Kroatisch niet vlot spreken waarbij in dit verband *“verschillende klachten [werden] genoteerd”*. Verzoeker stelt zich hierbij de vraag hoe een *“gedegen”* onderzoek naar zijn asielmotieven dan mogelijk is in Kroatië.

2.9. Voor wat betreft het gestelde in punt 2.8.1., leest de Raad in de bestreden akte eerst en vooral het volgende:

“We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.”

Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier waarin zich een document “eurodac search result” bevindt waarin onder het kopje “eurodac id” de code “HR12300101131Z” staat vermeld. Volgens artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 (hierna: de Eurodac-Verordening) worden verzoekers om internationale bescherming aangeduid met een code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de vingerafdrukken neemt van een verzoeker om internationale bescherming die deze vervolgens toezendt aan het centraal systeem overeenkomstig artikel 9, lid 1 van de Eurodac-Verordening. De betrokken lidstaat wordt aangeduid met de kenletter(s) overeenkomstig de ISO-norm “ISO 3166” zoals bepaald in bijlage 1 van de Eurodac-Verordening. Deze ISO-norm bepaalt op zijn beurt dat Kroatië wordt aangeduid met de kenletters “HR”. Aldus staat op objectieve wijze vast dat de Kroatische instanties een verzoek om internationale bescherming hebben geregistreerd in hoofde van verzoeker. Verzoeker toont met de herhaling van zijn bewering dat hij “geen weet” heeft van een verzoek om internationale bescherming het tegendeel niet aan. De Raad ziet ook niet in welk belang de Kroatische autoriteiten erbij zouden hebben om tegen de uitdrukkelijke wens van verzoeker in of zonder verzoekers uitdrukkelijke wil (voldoende) te kennen in geval van afwezigheid van een tolk (of een ondermaatse tolk), toch een verzoek om internationale bescherming te registreren.

2.10. De Raad leest voorts dat in de bestreden akte dat in het aangehaalde AIDA-rapport “wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52)”.

Bovendien leest de Raad op dezelfde p. 52 van dit AIDA-rapport het volgende:

“Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.”

2.11. Daargelaten de vraag of het niet in eerste instantie verzoekers eigen verantwoordelijkheid is om te weten wat de stand van zijn asielpcedure was alvorens hij Kroatië na amper vijf dagen al verliet, zal hij dus ongeacht de fase waarin hij terecht komt, toegang hebben tot de asielpcedure zoals verweerder terecht vaststelt in de bestreden akte. De zorgvuldigheids- of onderzoeksplicht voor verweerder in het licht van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest vereist niet dat hij precies dient vast te stellen in welke fase van de asielpcedure m.i.v. een beroepsprocedure verzoeker precies zal terecht komen. Voormelde bepalingen vereisen wel dat verweerder nagaat of verzoeker toegang zal hebben tot de asielpcedure en of er geen sprake zal van een direct of indirect refoulement van verzoeker naar zijn land van oorsprong bij overdracht naar Kroatië, wat hij blijkens de bestreden akte heeft gedaan aangezien hierin kan worden gelezen: “Kroatië heeft via een stilzwijgend akkoord de verantwoordelijkheid aanvaard voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dit betekent dat er in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Kroatië opnieuw toegang krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. Zijn verzoek zal door de Kroatische instanties inhoudelijk onderzocht worden en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

De grote krachtlijnen van deze passage haalt verzoeker niet onderuit door zich te focussen op het algemeen vocabularium dat wordt gehanteerd in de zinsneden “Zijn verzoek zal door de Kroatische instanties inhoudelijk onderzocht worden en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek” en meer bepaald van oordeel te zijn dat de woorden “volledig en gedegen onderzoek” mogelijk niet van toepassing zijn in alle fases van de asielpcedure.

2.12. Voor wat betreft het gestelde in punt 2.8.2.a, kan op p. 52 van het betrokken AIDA-rapport worden gelezen: “In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are

reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.” Op grond van het gegeven dat het AIDA-rapport verwijst naar een studie van Dokters van de Wereld van februari 2019 waarin kan worden gelezen dat mentale gezondheidszorg in Kroatië ontbreekt voor Dublinterugkeerders en dat deze negatiever in het leven staan, kan niet worden besloten dat de toestand op dat vlak op het ogenblik van het tot stand komen van de bestreden akte, dit ongeveer vier jaar na deze studie, dermate dramatisch is dat verzoeker zijn gezondheid en leven op het spel zet als hij onder de Dublin III-verordening terugkeert naar Kroatië. Tijdens zijn Dublininterview van 22 mei 2023 verklaarde verzoeker bovendien gezond te zijn en geen medicijnen te nemen. Hij maakte geen melding van psychische problemen, noch legde hij medische attesten voor die dit aantonen. Ook thans legt hij geen dergelijke attesten neer. In het verzoekschrift voert verzoeker aan te kampen met *“veel stress door de onzekere situatie [...]”*. Hiermee toont hij echter niet concreet aan psychische problemen te hebben of nood te hebben aan psycho-logische hulp. Blijkens het in de bestreden bijlage aangehaalde AIDA-rapport (p. 59) worden leemtes in toegang tot de gezondheidszorg bovendien mee opgevangen door organisaties zoals het Kroatische Rode Kruis die verzoekers om internationale bescherming helpen in hun nood aan toegang tot gezondheidszorg en onder meer psychosociale ondersteuning bieden: *“The Croatian Red Cross (CRC) provides psychosocial and practical support and assistance to applicants for international protection in Reception Centres for Applicants for International Protection, based on the identified needs of individuals and families. CRC identifies vulnerable groups (children, unaccompanied children, the elderly, single women, people with physical and mental disabilities, people who have experienced trauma or torture, potential victims of trafficking, victims of domestic violence) and plans work tailored to their specific needs.”*.

Daar komt nog bij dat in de bestreden akte kan worden gelezen, waar verzoeker niets tegen inbrengt :

“Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).”

2.13. Voor wat betreft het gestelde in punt 2.8.2.b, kan in de bestreden akte worden gelezen:

“In het AIDA-rapport wordt verduidelijkt dat de aanwezigheid van een tolk vereist is bij het gehoor als de betrokkene de taal waarin de procedure wordt gevoerd, niet begrijpt. Er wordt verduidelijkt dat de tolk betrouwbaar, onpartijdig en correct en accuraat moet tolken en de vertrouwelijkheid van persoonsgegevens moet respecteren. Volgens het AIDA-rapport wordt hulp ingeroepen van andere lidstaten indien er voor een specifieke taal geen tolk wordt gevonden (pagina 41). We erkennen dat er zich moeilijkheden kunnen voordoen op het gebied van vertolking, maar op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat daarom van een overdracht dient te worden afgezien.”

2.14. Deze vaststellingen vinden steun in het betrokken AIDA-rapport (p.41). De Raad stelt dus vast dat verweerder oog heeft gehad voor de moeilijkheden die zich kunnen voordoen op het vlak van tolken maar dat hij concludeerde dat dit element onvoldoende is om af te zien van de overdracht. De Raad leest inderdaad op pagina 41 – en niet pagina’s 36-37 zoals verzoeker onterecht stelt – van het AIDA-rapport dat in de meeste gevallen de tolk die wordt ingezet bij het persoonlijk gehoor geen beëdigde tolk is, dat niet alle tolken vloeiend Kroatisch spreken en dat er een gebrek aan tolken is, specifiek voor bepaalde talen zoals Kurmanji en Tamil, wat echter niet relevant is voor verzoeker die blijkens zijn Dublin-interview een beroep deed op een tolk Pashtou. De Raad leest echter ook dat de Kroatische autoriteiten voorzien in een systeem waar tolken slechts worden aanvaard mits goede kennis van het Kroatisch en van de taal die moet worden vertaald en dat zij een aantal criteria hanteren voor de onpartijdigheid en objectiviteit van de tolken die zij gebruiken. Het AIDA-rapport stelt ook dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om, wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal, via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie te vragen van andere EU-lidstaten en dat via het AMIF-fonds in 2020 nieuwe fondsen werden toegekend aan Kroatië om hun tolkenarsenaal uit te breiden. Verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij geen adequate bijstand zal krijgen van een tolk. Door zich gewoon de vraag te stellen of *“een gedegen onderzoek”* naar zijn asielmotieven mogelijk is en of aan correcte feitenvinding kan worden gedaan, slaagt hij er niet in aan te tonen dat zijn asiëldossier niet naar behoren zal worden onderzocht door de Kroatische autoriteiten. Hij toont namelijk niet aan dat de gemelde tolkproblemen dermate grote proporties aannemen dat redelijkerwijs moet worden aangenomen dat verzoekers vrees voor vervolging of het aangevoerd reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst niet op afdoende wijze zal worden onderzocht in Kroatië.

2.15. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging niet aantoonde dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of een gebrekkig onderzoek heeft geoordeeld dat een overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië. De onderzoeksplicht van verweerder in het licht van artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het Handvest reikt niet zover als zou hij voor alle onregelmatigheden, tekortkomingen en leemtes die het betrokken AIDA-rapport aanstipt aangaande de asielpprocedure, opvang en toegang tot medische gezondheidszorg in Kroatië, een grondig onderzoek moeten voeren.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA